

INTERVISTË ME MYZEJEN HOXHËN

Prizren | Data: 25 korrik, 2018

Kohëzgjatja: 31 minuta

Të pranishëm:

- Myzejen Hoxha (E intervistuar)
- Drenushë Morina (Intervistuesi)
- Elmedina Arapi (Kamerë)

Simbolet e komenteve në transkriptë te komunikimi jo-verbal:

() - komunikim emocional

{ } - i intervistuari shpjegon me gjeste

Simbole të tjera në transkriptë:

[] - shtesë e tekstit për të lehtësuar kuptimin

Fusnotat janë shtesa editoriale që japin informacion mbi vendbanime, emra apo shprehje.

Drenushë Morina: Atëherë nëse mundeni fillimisht me u prezentu, emrin, mbiemrin, datën e lindjes, vendin?

Myzejen Hoxha: Po, une kom lind në vitin 1939, po m'ka ardhë një tjetër '37, kështu që jam e saktë '39, po '37 ka ardhë letra prej Shipnisë se unë kam lind në Kukës.

Drenushë Morina: Si jeni zhvendos në Prizren?

Myzejen Hoxha: E në Prizren, prindët e mi kanë qenë gjakovar, po kanë qenë tregtarë n'Shqipni edhe kështu që ne kemi lind, motra, unë edhe vëllau, Florent Hoxha, Florije Hoxha edhe unë. E kemi ardh këtu në '42-shin, kur ka kërset lufta italianët n'Shqipni, prindët tonë na kanë tërëhjek e na kanë prurë në Prizren. Këtu kemi, këtu kemi jetu, këtu kemi lind, kemi marr ashtu kishe kemi lind, këtu s'kemi lind, por ishte koha asi soj që neve lindëm në Shipni, erdhëm në Prizren edhe e çum jetën deri në këtë kohë. Domethanë une e kam një moshë që tash ndoshta shoqet e mija, thashë çka po më...[prek mikrofonin], asi një moshë që tashti nashta edhe harroj najsen, vetëm osht puna që prindët e mi, baba im ka punu, këtu ka pasë dyqanin, dyqani shtetëror atëherë s'ka pasë dyqan privat edhe kështu ka qenë jeta ime.

Mandej jam martu, mandej fëmijë nuk kam pasë, nuk kam pasë fëmijë, kom dështu, kështu që fëmijë nuk kam pasë edhe burri m'vdiq, m'ka vdek në '82-shin n'fund t'dhjetorit, Reshat Isa. Edhe prej asaj kohe, unë vetëm lexoj, najherë, najherë e marrë një punë t'dorës, punoj, goblena kemi punu edhe punoj prapë kaniherë, po pakëz si duhesh, duhet me shku te mjeku me operu këtë synin se ka fanu perde. Kështu ka qenë kjo jeta ime, jam marr me shoqni, kemi pasë shoqni, këtu kemi pasë një shoqni, shumë të mirë, n'Shpi t'Kullturës. Gjithë kemi qenë afër njeni-tjetrit, pa marrë parasysh kombin ose kombësinë, t'gjithë s'bashku kemi qenë, kështu që nuk kemi ndi mungesë, gjithmonë jemi kon t'afërt njani me tjetrin, kur kanë qenë ditë e grave, 8 marsët i kemi festu bashkë, na janë rritë rrogat për dhjetë përqind, prapë jemi mbledh, jemi tubu bashkë. Kështu që ka qenë një, një kolektiv shumë i pastër, i pastër edhe i mirë.

Drenushë Morina: Po, rreth shkollimit t'juj, shkollën fillore t'mesme, pastaj studimet?

Myzejen Hoxha: T'mesme, jo ma tutje, jo. E kam t'mesmen, bibliotekiste, nuk osht ajo bibliotekiste, ajo asht libërdhans [libërdhënës], bibliotekiste duhet me qenë me fakulltet.

Drenushë Morina: M'fal që po ju ndërprej, veç nëse keni mundësi me na tregu fillimisht shkollën fillore ku e keni kry e tani me na tregu për të mesmen.

Myzejen Hoxha: Po, na atëherë shkolla ime fillore ka qenë, i thojshin shkolla Bajram Curri, këtu te kisha e katolikëve. Aty, aty e kam pas mësuese Dreande Mitën, hala e kam gjallë mësuesen. Mandej prej atyhit, atëhere gjimnazi ka qenë tetë vjeçar, kemi kry shkollën fillore, jemi regjistru n'gjimnaz. Gjimnazin kemi kry, domethanë shkollën e ultë tash thuhet, nuk thuhet shkollë e mesme ajo, tetë vjet si tashti që është tetë vjet, atëherë i thojshin shkolla e mesme edhe mandej kur dojke me shku vitin e pestë, e gjashtë, e shtatë, e tetë, ishte matura. Kështu ka qenë gjimnazi. Mandej e kom kry shkollën për bibliotekë, katër vjeçare, kështu që deri aty kam shku, ma tutje jo.

Drenushë Morina: Shkollën për bibliotekë e keni kry n'Prizren domethanë?

Myzejen Hoxha: Po, n'Prizren. Kurse, kurset ato që kemi pasë si bibliotekista, kam qenë n'Beograd, kam dhanë provimin shtetëror. Aty u duke me e dhanë, me i ditë tanat gjanat e bibliotekës. Edhe niherë m'ndodhi aty kam nejt nja pesëmdhjetë ditë, ndodhi që m'pyti ai profesori, ata ishin njerëz t'shkollum edhe na pakëz edhe si prej frigës që s'po dina mirë sërabisht. I thom unë librat, ai m'pyt, "Ku janë librat?", thashë, "Nëpër kaca" thashë, "nëpër kaca të posaçme" se kanë qenë t'shkrume me diamanta me sene, librat e parë botënorë.

E tash ai thotë, " E tjetër kund?" "Kuku bre" thojshna, "edhe ni emër e ka kjo po s'po m'kujtohet". Ai tha, serbisht tha, "Otvori prozor" [Hape dritaren], "Trezor", unë kom bërtit kështu, ai tha, "U bre", tha, "sa m'tute". Thashë, "Po atëherë", thashë "kur thatë ju *prozor*, mu m'u kujtu *trezor*". Kështu që unë e dhashë provimin aty, disa provime kanë qenë aty, se dujshe, ajo shtetnore. Kur e jepshë s'ishte vetëm për shtetin me ditë, vetëm u dujshe me ditë punët që punohen n'bibliotekë, si është kjo, si është ai libër, çka janë këto, kujt janë, kush ka shkru, tregime ,ç'tregime, vjersha, romane, krejt këto.

Domethanë pesëmbëdhjetë ditë aty kam nejt, masanej prapë kam shku n'Prishtinë prapë edhe aty kam nejt dy javë. Kështu që isha e re une, ishin edhe këto ma t'vjetrat Lili Berisha, Dobrilla Shotaković, Ninofka Guzina, këto kanë qenë t'ardhuna aty. Zorica Toshiq, ka qenë bibliotekistja e parë, ajo '44-sh, atëherë unë kam qenë pesë vjeçe a sa kam qenë, se kam ditë as çka osht biblioteka në atë kohë. M'u dha rasti unë '56-shin unë u punësova me 1 maj, n'bibliotekë, e hapa bibliotekën e fëmijëve, ashtu mandej kemi pasë aty, kemi bo edhe njëfarë si panairi, si s'di çka mi thonë. Gani Luboteni, ka qenë profesor i njoftun, me mu, disa libra i kam aty edhe fotografinë me Gani Lubotenin. Kështu që kjo ka qenë qësi pune që ke pasë punë vetëm me fëmijë. Urdhno.

Drenushë Morina: A më tregoni pak rreth punës, sa ju ka pëlqy puna me fëmijë? Një ditë pune n'bibliotekë, a ju kujtohet?

Myzejen Hoxha: Mu m'ka pëlqy me fëmijë, tani për atë punë edhe kam hi në atë vend të punës edhe kam punu me fëmijët, gjithnjë i kam dashtë fëmijët edhe gjithmonë librat që ju shkyshin, unë i ngjitsha se s'kemi tjetër. Mandej çdo t'premtë, çdo t'premtë i kemi shkund librat prej pluhnit, mandej kemi pasë një kurir, i cili shkojke premtëve nëpër shpia me i lyp librat. Ka qenë shumë interesante ajo edhe

ja jepshim një torbë, që nëqoftëse nuk vjen me e kthy, ta jep ty n'derë aty, vetëm regjistroje. Na e kishim dhanë emrat kush nuk i ka kthy librat.

Tash e atë kohë prapë librat nuk kthehen. Prapë nuk janë, nuk janë njerëzit t'vetëdijshëm që ai libër e ka vendin këtu, nuk e ka n'shpi. N'shpi mundesh ti me e pasë bibliotekën tonde personale, por librat mbahen n'bibliotekë e lanë atë nxansin tjetër pa e lexu për shembull lektyrën. Ai ka pasë me lexu, ti e ke nal nuk e ki kthy, për atë arsye ka mbetë ai libër edhe sigurisht asht gjujt, a çka kanë bo me ato libra, ku di unë. Ai shkojke, i mbledhke, për shembull, sot kish me shku Tabahone edhe ai hike me adresë, se i kishim adresat nëpër kartona, i kanë edhe sot n'kartona. Aty numri i shpisë, derës edhe shkojke, trokitte, lypke librin me e kthy. Naj fëmijë ja jepke, naj fëmijë vike e kthejke. Këto kanë qenë punët tona.

Drenushë Morina: A ka pasë aktivitete përpos vallëzimit edhe leximit t'librave, aktivitete tjera me fëmijë?

Myzejen Hoxha: Po ju tregova që vike qaj Bothanoviqi, profesori, majke orë letrare dy herë në javë, e tjera s'ka pasë, tjera aty ku kom punu n'fillim, mandej këtu, edhe këtu andej-këndej, po tash ka libra, mu m'knaqet syni që i shoh këto libra. Unë i kam pasë vetëm katër tituj shqip, këto tjerat kanë qenë sërbsisht. Mandej kur kemi kalu këtu, janë ble libra, '74-shin ka fillu puna, janë ble libra, kanë ardh librat edhe prej Tyrqisë, ship. Mas pari kemi pasë *policat* [serbisht - raftet], serbisht u duhke mas pari ato me qenë t'parat, mandej vishin ship, masnej tyrqisht këtu. Kështu ka qenë kjo jetë e bibliotekës.

Drenushë Morina: Na trego pak për lokacionin e parë ku është hapë biblioteka edhe si ka ardh puna që jeni vendos n'këtë objekt ku jeni tash?

Myzejen Hoxha: Po na aty ku kemi qenë, ku kom qenë unë personalisht aty, aty ka qenë pronë private, prona private, u duhke me lëshu edhe neve na u dha mundësia. U bo me anën e, me anën e kryetarit t'kuvendit Ali Dauti, ka qenë atëherë kryetar edhe ai neve na boni t'mundshëm me ardhë këtu, këtë bibliotekë. Këtu u vendosëm, u rahatim, kishim nxemje qendrore. Ishte mirë atje, jemi sëmu edhe, jemi sëmu nëpër ato bibliotekat ku kemi punu, sidomos une aty, kam qenë disa herë sëmudt në atë vend, po kalojke se e dojshe, vishin fëmijë e lypshin librin.

Kështu mandej kur erdha këtu, mas një kohe prapë kam punu vetëm, mas një kohe na prunën Zade Zenelaj, ka qenë mësuse nëpër fshatra ajo, e tash punojshim edhe paradite edhe mbasdite. Mandej erdhi Isa, Isën që ke pakparëz, Isën e çum n'Velezh n'katund se kemi pasë biblioteka, n'Velezh, Lubishtë, në Sreskë, n'Zhur, Kapllani ka punu, Elezkurtaj ka punu n'Zhur edhe kemi pasë n'Dragash. Këto kanë qenë domethanë rronjtë e bibliotekave. Këto për t'rritun, përzine edhe për fëmijë edhe për t'rritun, këto kanë qenë bibliotekat.

Aktivitetet tona, shkojshim i kqyrshim ato librat, i'a rrenditshim simas që i kishim, për shembull, vjershat, tregimet, romanet, ku dushim na. Gjithë biblioteka shkojshim nëpër fshatra, i rregullojshim, i lejshim t'rregullune, u kthejshim. Këto ka qenë, këto kanë qenë punët tona. Tash janë ndryshe, tash për shembull, bibliotekat, s'di a shkoni ju, Farije, n'biblioteka? Biblioteka ka shkolla tash kanë edhe

atëherë fillun bibliotekat e shkollave, punojshin po s'kanë pasë gjitha librat. Atëherë ka qenë aktiviteti shumë i madh ndaj librit edhe lexuesit. Kështu ishte kjo puna jonë.

Drenushë Morina: E përmendët që literatura bibliotekës i ka pasë vetmë katër libra shqip.

Myzejen Hoxha: Gjuhës shqipe.

Drenushë Morina: Po, vetëm nëse kishit mujt me na tregu pak ma n'detaje, nëse ju kujtohet, cilat kanë qenë ato libra dhe sa ka qenë e vështirë me i menaxhu lexuesit shiptarë me vetëm katër libra shqip?

Myzejen Hoxha: Po ju tregova unë, thashë “Lulet e Shëngjergjit”, “Kur pranvera vonohet” që s'ishte për fëmijë ajo, “Për ty”...

Drenushë Morina: Më fal, m'fal që po ju ndërprej po ato pjesët që na keni, ato pjesët që na keni tregu nuk jena konë tu inçizu edhe tash neve na duhet me i marr për s'dyti.

Myzejen Hoxha: A, po, po, po, n'rregull.

Drenushë Morina: Faleminderit.

Myzejen Hoxha: N'rregull, n'rregull, a ma jep mu atë torbën aty, qat torbën, se i kam, qe përmas aty. Ju m'thatë fotografitë, unë i morra fotografitë me veti. Këto janë konë fotografitë e bibliotekës. T'i pata edhe syzat se na nuk shohim edhe pa syza. Këtu i kam që don ti merri, këto doni me i qitë mandej, kanë qenë këtu antaret e bibliotekës krejt. Qe ku i ki. Tash “Lulet e Shën Gjergjit”...

Drenushë Morina: A na tregon, nëse mundesh për shembull, “I kemi pasë veq katër libra shqip”, me ja nisë qështu edhe me tregu cilat janë.

Myzejen Hoxha: Epo, ne tash kishim edhe pak lexues se s'kish lexuesi çka me lexu, vetëm këto katër tituj e disa, për shembull njëzet ekzemplarë, i bishin kishe me u dok ato shumë, që shumë ka. Nji dritare ka qenë e vogël këtu, qaty kanë qenë librat ship. E tregova edhe këto librat ishin këto, “Për ty” nuk ishte për fëmijë ajo, manej “Kur pranvera vonohet” e Fadil Hoxhës s'ka qenë për fëmijë po na kishin pru edhe ajo rrike aty, e merrshin besa kaniherë fëmijët e lexojshin. Me pa partizantë, çka kanë bo partizantë n'atë kohë.

“Lulet e verëve”, “Lulet e Shën Gjergjit”, “Për ty” këto kanë qenë katra, vetëm katra. Mandej kur erdhëm këtu neve kryetari na i dha 2 milionë dinarë, atëherë paret e mëdhaja 2 milionë. Me ata 2 milionë na blemë libra edhe biblioteka për t'rritun edhe na për fëmijë. Kështu që fillun, fillun shkrimtarët tonë '74-shin me shkru libra me dhanë për biblioteka, krejt këto. U dha nji liri e shkrimtarit shiptarë se deri n'atë kohë s'kishte liri vetëm sërëbtë. Shiptarët, ka qenë cenzurë e randë për me shkru, ti u duhshe shumë me pasë, me pasë shumë, me i përfshi për shembull krejt këto çështjen, mos me kalu në nacionalizëm, po vetëm domethanë t'Jugosllavisë e kurgjo tjetër, këto ishin këto. A i shkruve këto katër libra?

Drenushë Morina: Na trego pak qysh kanë shku edhe procedura e marrjes t'librave, a ka pasë afat t'kthimit edhe nëse nuk i kanë kthy n'kohë çfarë keni ndërmarrë?

Myzejen Hoxha: Po, kishim na, po ndërmurrëm që e thashë, i jipshim atë kuririn me shku, se na thojke ai drejtori ka një dinar me ja marr nëqoftëse ka vonu librin, thojshim, “Po na ngelim pa lexus na, nëqoftëse marrim pare prej lexuesit, na po ngelim pa lexues”. Ai thojke qeshtu që vike i kontrollojke ato kartonat, i lypke, “Qeky s'e paska kthy me kohë, një dinar!”, “Si mi ja marrë një dinar?”, thojsha, “ndoshta nesër e kthen”. M'u dhimbshin edhe fëmija tash me dhon pare për ato, mandej që ai kuriri, para se me ardhë ky shkau, ai kuriri shkojke nëpër shtëpia, lypke librat për me i kthy, kush i kthejke, i kthejke, kush s'e kthejke, s'e kthejke edhe kështu që biblioteka vike t'u u, t'u ra prej fondit t'vet.

Atëherë thashë kryetari kur na dha 2 milionë, atëherë fillum këtu kur kalum, e fillum pak u bo përparimi i librave, shkrimtarëve. Mandej prapë qashtu merrshim se ishim, lekyrat u duhshim m'i marr ka njëzet ekzemplarë. Vishin fëmijët prej shkollave, njëherë s'ka pasë, shkollat s'kanë pasë bibliotekë, mandej u kriju mundësia edhe shkollat banën bibliotekat e veta. Po tash na u duhshim si temel me pasë shumë libra. Për krejt nxansët, shtatë shkolla tetë vjeçare. Kur kom punu une, kanë qenë, këtu kur kemi ardhë, shtatë shkolla, tetë vjeçare.

Kur jepshim atëherë kemi kritiku edhe profesorat e mësuesat, “Pse?”, thojsha, “Po jepni ju me një kohë?” Edhe shkolla “Emin Duraku” edhe shkolla “Mustafa Bakije” edhe shkolla “Mladen Ugarević”, “17 Nantori”, “Motrat Qiriazzi”, ishin këto shkollat që jepshin menjherë një lekyrë. “Po kaloni bre”, thojsha, “boni diqysh që ajo shkollë t'i jep njëzet ditë përpara ose njëzet ditë përmas”, me marrëveshje. Ata i jepshin gjithë përnjeheri, na s'mujshim fëmijëve m'i ju dhon, pritshim me i kthy librat, deri sa i kthejshin, ktyne ju hupke lekyra fëmijëve, kështu ka qenë ajo jeta jonë përpara.

Tash kanë libra, veç si duket ka nxanës ma pak. Unë kam pas për shembull n'ditë ka njëqind e kusur nxanës që vishin me marr libra. Ka pasë nxanse, për shembull vishin dej te dera, “Kuku, tezja Zene koka”, se kërrkush nuk m'thirr Myzejen mu, “Tezja Zene koka”, ikshin e tash mas mas një kohe kur takohem me ta, thojnë, “Kuku sa jemi frigu që na pytshe me spjegu e nuk e kishim lexu librin, po thojsha, “Une ju thojsha edhe dhjetë ditë ju jap tjera vetëm lexoje”. Ka qenë një rast kur u bo, trazinat kur u bon edhe motra ime ka qenë te unë me gjithë dhandërr e me dy fëmijë.

Vjen policia e i merr ata, qata paramilitarë a çka me ju thon edhe une tash zhdrypi poshtë te doktori, ka qenë dentisti aty, vjen ai zavendësi i policisë, “Ooo”, thotë, “tezja Zene, ti je këtu në këtë banesë?” “Po”, thash “këtu jam, po ma kanë marrë”, thashë, “motrën edhe dhandërrin. Kanë ik prej Gjakovës, kanë ardh këtu, se u bo atje masakër n'Gjakovë” edhe kështu tha, “Unë shumë t'u kom tut ty”. “Pse?” Tha, “Kur m'pytshe a ki lexu librin, unë thojsha ja po ja jo, m'thosjshe me spjegu”. “Kom hi”, tha, “në shkollë normale, jam regjistru, shumë, shumë, shumë t'u kom faleminderu se mu ka kërku letërsia e fëmijëve e unë i kom ditë do gjana edhe kom kalu shumë mirë”. Këto ishin këto ngjarjet që kanë ndodh gjatë luftës e para luftës e ishin ngjarjet e ndryshme t'jetës.

Drenushë Morina: Deri kur keni punu n'këtë bibliotekë?

Myzejen Hoxha: Unë kam punu deri '92-shin, 92-shin kur ndigjova se po vinë, më dhanë nënshkrime a jeni për Serbinë a jo, unë i thashë drejtorit, ka qenë një, ky Karaleiq edhe ai tha, “Pse”, tha, “po don me

dal ti n'pension kur s'e ki moshën?" Thashë, "Jo", une thashë, "Nuk mundem". Unë kur jam punsu n'bibliotekë kërrkush mu nuk m'ka pyet për kond je, e pse tash dul kjo që a je për Serbinë, nëqoftëse nuk je për Sërbinë del prej punës, e unë thashë, "Dola vet pa m'qit ti mu" "Kush t'ka tregu?" "Jo", thashë, "s'osht punë me m'tregu, po osht puna që neve kemi punu", për shembull unë kena punu 36 vjet n'bibliotekë e gjashtë muj', "E tash vjen koha", thashë, "Ti kur m'thu për kon je ti?".

Unë thashë, "Që ka mundësi unë dal në pension, kqyri për pension, nënshkrimi jem nuk jipet". Edhe dola me 25 dhjetor e kom lëshu punën. Të nesërmit, a masnesërmit i ka pru këtu drejtori këtu n'bibliotekë emnat e t'gjithë punëtorëve, kush nuk osht nënshkru ka dalë prej punës. Luljeta Çeku ka dalë prej punës, ky Kapllan, Kapllani që ka punu n'Zhur, ka dalë prej punës qe une, ka dalë Flora Stavileci. Kështu që se kemi pranë regjimin, këto kanë qit, kjo ka punu, s'ka punu në bibliotekë, ka qenë këtu, n'Bovin për kulturë ka qenë si sekretarësh, kështu që atëherë '92-shin, n'fund t'92-shit unë kam dal prej bibliotekës.

Edhe ma ka shkru aty drejtori me *samovoljno* [serbisht - vetëdëshirë] vet e ka lëshu punën edhe unë e lëshova unë punën se jo po s'kisha qysh, ku m'u regjistru për Sërbi, për çfarë arsye, kur jam shiptare edhe unë, unë kam rruu [jetu] këtu. Tash pse ma bon mu atë pyetje, ma jep letrën, nëqoftëse nuk e nënshkru edhe na dulëm prej punës. Kur vi një ditë unë këtu edhe vi një ditë me lyp Hadi Hoda ka punu këtu, ka qenë mjeshtër, punojke sallat i rregullojke edhe kështu kur kish naj prishje. I shoh këtu tri shkinja, kanë hi n'punë këtu, kanë zavendësu neve për shembull mu e Florën e, atje n'Zhur s'kanë çu se shiptarë krejt, këtu n'bibliotekë janë sjell këta.

Kështu që e lëshova punën edhe mas luftës Dashnor Xërxa ka punu n'teatër "Hajde Zene", tha, "po kthehemi n'punë". Thashë "Jo valla, Dashnor, unë", thashë, "tashti s'po ma merr mendja m'u kthy n'punë. Kanë hi njerëz...", kur erdhëm këtu i pamë ata njerëz që kanë nejt n'punë, e kanë pranë Serbinë prapë kanë ngel n'punë aty. Edhe unë dola prej këtuhit, thash, "Unë propozoj Dashnor Xërxën drejtor për bibliotekë". Mandej bashkë shkum rrugës, tha, "Po shkojmë te kryetari", ka qenë ai Ekrem Kryeziu kryetari i parë. Thashë, "Jo", une thash, "nuk vi se prej këtuhit mo unë nuk vi n'bibliotekë. Nuk po ma merr mendja", thojsha "unë tash, ne e kemi lëshu punën edhe këta njerëz që s'e kanë lëshu punën barabartë me ne. Sa vjet pa punë tash këta me punë edhe prapë me punë". Kështu që s'ma murr mendja. Kaq kisha me ju thon unë juve m'doket që e krymë me qekaq.

Drenushë Morina: Kemi edhe nja dy pyetje.

Myzejen Hoxha: A bre kaq pytjet (qeshë).

Drenushë Morina: Sa ju merr malli për atë kohë?

Myzejen Hoxha: Ato kohëna? Shumë, shumë m'merr malli, ani që kam hi n'moshë, merr malli për kolektivin e përparshëm, kemi qenë një kolektiv shumë i mirë edhe tash e kanë kolektivin e mirë. Këto janë tona t'zgjedhne, janë punëtorët e vjetra, kjo, Flora, Isa, që kanë punu. Prapë m'merr malli, vi e marrë libra une, lexoj libra, marr libra. Vi i shoh nihere këta, si jeni a jeni, ku jeni edhe m'thërrasin drejtoresha. Kurrë, kur bohen festat e bibliotekës gjithmonë Sadetja m'thërret këtu. A e kryve me këto (qeshë)?

Drenushë Morina: Thatë që kohën e lirë e kaloni t’u lexu zakonisht. A na tregon pak çka lexoni ma shumë naj libër që e keni...?

Myzejen Hoxha: Unë mas tepërmi kam lexu afërsisht krejt librat që kanë ble biblioteka, Daniel Steel-it, ajo m’pëlqen shumë, romanet e saj i lexoj. Najherë boj fjalëkryq me punu ky truni, mos na nalet edhe naj punë t’dorës, punët e shpisë si gjethkushi, punët e shpisë tjetër çka penzionet i kemi të mëdhaja 172 euro që kemi punu qaq shumë s’na kanë marrë as vjet e shërbimit hiç, veç sipas shkollës. Qaq shkolla e mesme 170. Ti Farije 170 uro i marrish (qeshë), veç ti ki me dal ma vonë. Sigurisht kanë mi ju rregullu penzionet. Po tash për tash qëto janë, Serbia na ka ndërpre, nuk na ka dhanë penzionet, kështu që na i marrim penzionet e Kosovës.

Këto janë ndihma nuk janë penzione. Penzioni gjithmonë është marrë edhe vjet e shërbimit mandej shkolla, sa vjet ki punu, shkollimi edhe ato janë bo nifarë, nifarë penzioni ma i arsyeshëm , kështu që këto janë malli merr, lexoj libra. Kam shku n’deti i kam tri libra me veti, Daniellit. S’i kisha lexu ato edhe ato libra m’shkun n’Gjakovë, motra, shkova me motrën e me dhandrrin. Vajza e motrës murr aty, ka ble banesë, n’Qerret edhe shkun librat për Gjakovë, thashë hajt qaty, “Lexoj”, motrës i thashë. Tha, “E lexova dy, dy i lexova”.

Thashë, “Lexoje edhe tretin, derisa vish n’Prizren i bjen librat me veti”. Se sigurisht i vynë dikujt, duhet dikush, e unë jam kundra asaj mi majt librat. “Qe”, thash “kaloj koha, shtatëmbëdhjetë ditë edhe aty që kemi ardh që një javë ditë prej detit”. Thashë, “duhet me m’denu biblioteka (qeshë)”. E i tregova atij djalit, thash, “Shkum n’bibliotekë, librat e bibliotekës”. Kaq a jeni t’knaqun me mu ju?

Drenushë Morina: Edhe një pyetje t’fundit. A t’kthehemi pak te themelimi i bibliotekës? Sa ju kujtohet, a keni pasë vështirësi kur e keni themelu këtë sektor edhe si ju ka ardh ideja?

Myzejen Hoxha: Unë jo që kam pasë vështirësi t’mdhaja se s’kishe ti fëmijëve shqiptarë me ju dhanë libra, e para ish pika e parë. Unë tash serbisht u duhsha me ja dhanë, serbëve, ai shiptari i kish qato libra, po i kish lexu. I merrshim edhe gazetën “Pionieri”, ka qenë gazeta “Pionieri” n’atë kohë edhe kështu që s’kemi mujt bash, bash, bash, bash, në atë kohë. Mandej kur erdhëm, kur erdhëm na këtu ju thashë kur erdhëm na këtu, fillum me ble libra ndryshe ishin fëmijët u ulshin këtu, lexojshin gazeta, lexojshin libra që dojshin me kqyr edhe këto me vizatime me. Kështu që, kjo ka qenë shumë ma e mirë se ajo ku jam punësu unë ato. Atëherë u dha mundsia thanë biblioteka e fëmijëve, unë e para, edhe m’punësun. Hina aty, punojsha. Kaq.

Drenushë Morina: Faleminderit.